

Saad ibn Abi Waqqas radiyallahu anhu(ra)

Vi er nu i en lille by i en smal dal. Der er ingen vegetation, ingen kreaturer, ingen haver, ingen floder. Ørken efter ørken adskiller byen med resten af verdenen. I løbet af dagen er solens varme uudholdelig og natterne er stille og ensomme. Stammer/folkefærd strømmer derhen som dyr flokkes hen til et åbent vandhul. Ingen regering regerer. Der er ingen religion til at vejlede folk undtagen den, der opfordrer folk til afgudsdyrkning af sten idoler. Der er ingen lærdom/viden undtagen præstepolitik og en kærlighed for elegant poesi. Dette er Mekka, og disse folk er Araberne.

I denne by findes der en ung mand, som endnu ikke har oplevet 20 somre. Han er lav og velbygget og har et tungt tykt hår. Folk sammenligner ham med en ung løve. Han kommer fra en rig og nobel familie. Han er meget knyttet til sine forældre og er især kærlig overfor sin mor. Han bruger meget af sin tid på at lave og reparere buer og pile og praktiserer bueskydning som om han forberedte sig til et eller andet stort sammenstød. Folk kender ham som en seriøs og intelligent ung mand. Han finder ingen tilfredsstillelse i religionen og levemåden af hans folk, deres korrupte overbevisninger og ubehagelige praksis. Hans navn er Saad ibn Abi Waqqas.

En morgen i hans liv kom Abu Bakr(ra) forbi og talte blidt til ham. Han forklarede, at Muhammad ibn Abdullah(saw), hans afdøde kusine Aminah bint Wahbs(ra) søn havde fået Åbenbaringer, og Vejledningens og Sandhedens religion er sendt til Ham(saw). Abu Bakr tog så Saad med hen til Profeten(saw) i udkanten af Mekka. Det var sent om eftermiddagen og Profeten(saw) havde lige bedt Salat al-Asr.

Saad var spændt og overvældet og var med det samme modtagelig overfor invitationen til Sandheden og religionen af Én Gud. Kendsgerningen, at han var en af de første personer til at acceptere Islam, var noget som gav ham meget glæde.

Profeten(saw) var også glad for se, at Saad var blevet muslim. Han(saw) så i ham tegn af udmærkede egenskaber. Selv det faktum, at han var i sine unge år, kunne han forvente at opleve mange store begivenheder forude. Det var som om denne lysende halvmåne inden længe ville blive til en skinnende fuldmåne. Måske ville andre unge i Mekka følge hans eksempel, inklusive nogle fra hans slægt. Saad var en onkel på mødrene side til Profeten(saw) fordi han tilhørte Banu Zuhrah, den samme stamme som Aminah bint Wahb(ra), Profetens(saw) mor, kom fra. Af denne grund blev Saad nogle gange refereret som Saad af Zuhrah, for at adskille ham fra andre, der havde det samme fornavn Saad.

Det er rapporteret at Profeten(saw) var glad for sin familie slægtskab med Saad. Engang da Han(saw) sad blandt sine ledsagere, så Han(saw) Saad nærme sig og han sagde til dem:

“Dette er min onkel på mødrene side. Lad en mand se sin onkel på mødrene side!”

Mens Profeten(saw) var henrykt over Saads accept af Islam, var andre og især hans mor ikke. Saad relaterede: “Da min mor hørte om min accept af Islam, blev hun rasende. Hun kom hen til mig og sagde:

“Oh Saad! Hvad er denne religion som du har omfavnet og har taget dig væk fra din mors og fars religion...? Ved Gud, enten forlader du din nye religion, eller så vil jeg ikke spise og drikke til jeg dør. Dit hjerte vil blive knust med sorg for mig, og dårlig samvittighed vil fortære dig i det du har gjort, og folk vil kritisere dig for evigt”.

“Gør ikke sådan en ting, mor!”, sagde jeg, “for jeg vil ikke opgive min religion for noget som helst”.

Alligevel fortsatte hun med sin trussel... I flere dage spiste eller drak hun ikke. Hun blev mager og svag. Time efter time, gik jeg over til hende for at spørge, om hun ville have noget at spise eller drikke, men ihærdigt nægtede hun, hun insisterede, at hun ikke ville spise eller drikke indtil hun døde, eller jeg opgav min religion. Så jeg sagde til hende:

“Ya Ummaah! Til trods for min stærke kærlighed til dig, er min kærlighed til Allah og Hans Sendebud større. Ved Allah, hvis du havde 1000 sjæle og den ene sjæl efter den anden gik bort, ville jeg ikke opgive min religion”. Da hun så jeg var beslutsom, gav hun efter uvilligt og begyndte at spise og drikke.

Det var angående Saads forhold til hans mor og hendes forsøg på tvinge ham til at opgive sin imaan(tro), at disse ord fra Quranen blev åbenbaret:

“Vi har pålagt mennesket at tage vare på sine forældre, for hans moder bar ham møjsommeligt, og siden varede det to år at afvænne ham. Vær taknemmelig mod Mig og mod dine forældre! Hos Mig ender alting”

“Men hvis de bekæmper dig, for at du skal sætte noget, som du ikke har nogen viden om, ved Min side, skal du ikke adlyde dem! Du skal omgås dem pænt i dette liv, men følg den vej, som de, der vender sig angrende mod Mig, følger! Til Mig skal I vende tilbage, og da vil Jeg underrette jer om, hvad I gjorde” – (Surah Luqmân 31:14-15)

I disse tidlige dage af Islam, var muslimerne forsigtige med ikke at vække følsomheden af Quraysh. De ville ofte gå ud i grupper, til bjergkløfterne udenfor Mekka, hvor de kunne bede sammen uden at blive set. Men en dag kom et antal afgudsdyrkere forbi dem mens de bedte og afbrød dem uhøfligt med latterliggørelse. Muslimerne følte de ikke længere kunne tåle disse nedværdigende behandlinger passivt, og de kom i slagsmål med hinanden. Saad ibn Abi Waqqas(ra) slog en af

afgudsdyrkerne med et kæbeben fra en kamel og sårede ham. Dette var den første blodsudgydelse i konflikten mellem Islam og kufr(vantro) – en konflikt, som senere skulle eskalere og teste muslimernes tålmodighed og mod.

Efter episoden, påbød Profeten(saw) alligevel hans ledsagere at være tålmodige og overbærende, for dette var Allahs befaling:

“Udhold tålmodigt, hvad de siger, og undgå dig fra dem i fordragelighed!”

“Overlad dem, der kalder det for løgn, til Mig, dem, der nyder livets velsignelser(uden omtanke af Allah) og bær over dem en smule” – (Surah Muzzammil 73:10-11)

Mere end et årti senere, da der blev givet tilladelse til at kæmpe, skulle Saad ibn Abi Waqqas(ra) spille en betydningsfuld rolle i de mange konfrontationer, som tog plads, både i tiden før og efter Profeten(saw). Han kæmpede i Badr sammen med hans yngre bror Umayr(ra), som havde grædt ihærdigt for at få tilladelse til at ledsage den muslimske hær, fordi han endnu kun var i sine unge år. Saad vendte tilbage til Medina, alene, for Umayr var en blandt de 14 muslimske martyrer, der faldt i slaget.

I Uhud Krigen var Saad specielt valgt som en af de bedste bueskyttere sammen med Zayd(ra), Saib(ra) søn af Uthman ibn Mazun(ra) og andre. Saad var en af dem, som kæmpede energisk i forsvaret af Profeten(saw) efter flere muslimer havde forladt deres positioner. For at drive ham frem sagde Profeten(saw) til ham, “Iirmi Saad...Fidaaka Abi wa Ummi” “Skyd, Saad...må min mor og far være din løsesum(til Dommedagen)”.

Til denne anledning, sagde Ali ibn Abu Talib(ra) at han endnu ikke havde hørt fra Profeten(saw) love nogen den slags løsesum undtagen Saad. Saad er også kendt som den første Sahaba(ledsager), der skød en pil i forsvar af Islam. Og Profeten(saw) bedte for ham engang:

“Oh Herre, dirigere hans skydning og besvar hans bøn”. Saad var en af de ledsagere, der var velsignet med stor rigdom. Lige således var han kendt for sin generøsitet, som han var kendt for sin tapperhed. Under Profetens(saw) sidste Pilgrimsfærde blev Saad syg. Profeten(saw) kom for at besøge ham og Saad sagde:

“Oh Allahs Sendebud. Jeg har et væld af rigdom og kun en datter til arve efter mig. Skal jeg give 2/3 af min rigdom som sadaqah?”

“Nej”, svarede Profeten(saw).

“Så, (skal jeg give) halvdelen?” spurgte Saad og Profeten(saw) sagde igen “Nej”.

“Så, (skal jeg give) 1/3?” spurgte Saad.

“Ja”, svarede Profeten(saw). “1/3 er nok. Ganske vist at efterlade dine arvinger velforsynet, er bedre end at du skal efterlade dem afhængig og bede om af folk. Hvis du giver noget ud for dermed at forsøge at opnå Allahs behag, vil du blive belønnet for det, selvom det er et bid som du placerer i din kones mund”.

Saad forblev ikke kun far til et barn, men blev velsignet derefter af mange børn.

Saad er nok mest kendt som den øverstbefalende i den stærke muslimske hær, som Hazrat Umar ekspederede til at konfrontere Perserne ved Qadisiyyah. Hazrat Umar ville gerne have en ende på Sassanisk(persisk dynasti) magt, som i århundreder havde regeret i regionen.

At konfrontere de talrige og veludrustede Persere var ikke en nem opgave. Den mest mægtige styrke blev nødt til at blive samlet. Hazrat Umar sendte budbringere til hver eneste guvernør rundt omkring i staten, for at mobilisere alle raske personer, som havde våben eller transportmidler, eller som

havde talent for veltalenhed og andre færdigheder til service for hæren.

Skarer af Mujahideen(kriger) blev samlet i Medina fra hvert hjørne af den muslimske region. Da de alle var samlet, konsulterede Hazrat Umar med de ledende Muslimer om udnævnelsen af en øverstbefalende over den mægtige hær. Hazrat Umar overvejede selv at lede hæren, men Hazrat Ali(ra) antydede, at muslimerne var i stor trang for ham, og at han ikke skulle udsætte sit liv for fare. Saad blev så valgt som general og Abdur-Rahman ibn Awf(ra), en af veteranerne blandt Sahaba sagde:

“Du har valgt godt! Er der nogen ligesom Saad?” Hazrat Umar(ra) stod overfor den store hær og bød dem farvel. Til den øverstbefalende sagde han:

“Oh Saad! Lad ingen udtalelse om, at du er Profetens(saw) onkel eller, at du er en ledsager af Allahs Sendebud distrahere dig fra Allah. Allah(swt) tilintetgør ikke ondskab med ondskab men visker ondskab ud med godhed.

“Oh Saad! Der er ingen forbindelse mellem Allah og nogen undtagen lydighed mod Ham. I Allahs syn er alle mennesker, om de er adelsmænd eller almindelige borgere det samme. Allah er deres Herre og de er Hans tjenere, som søger elevation gennem taqwa(korrekt tro), og søger at opnå, hvad der er med Allah gennem lydighed. Tag i betragtning hvordan Allahs Sendebud(saw) plejede at handle med muslimerne, og handle i overensstemmelse med det...”

Hazrat Umar(ra) gjorde det dermed klart for hæren, at de ikke skulle søge at erobre bare for erobringens skyld, og at ekspeditionen ikke var for at søge personlig hæder og berømmelse.

Den stærke 3 tusind mand hær forlod Medina. Iblandt dem var der 99 veteraner af Badr Krigen, mere end 300 af dem som gav sit æresord ved Bait al Ridwan(løftet ved Træet) før

Hudaybiyyah traktaten og 300 som havde deltaget i befrielsen af Mekka med Profeten(saw). Der var 700 sønner af Sahaba(ledsagerne). Og tusinder af kvinder tog også af sted, for at være hjælpetropper eller sygehjælper og til at drive mændene frem i slaget.

Med hjælp fra de nærliggende regioner samlede muslimerne en styrke på 25 tusind mænd, og flere endnu skulle senere følge med.

Hæren slog lejr ved Qadisiyyah nær Hira. Mod dem havde Perserne mobiliseret en frygtindgydende hær på 120 tusind mænd, under lederskab af deres mest højst begavede general Rostam Farrokhzad.

Hazrat Umar(ra) instruerede Saad til regulært at sende ham bud om forholdene og bevægelsen af den muslimske hær, og grupperingen af fjendens hær. Saad skrev til Hazrat Umar om den uhørte store styrke, som Perserne mobiliserede og Umar skrev tilbage til ham:

“Vær ikke bekymret over det, du hører om dem og heller ikke om deres styrker, udrustning og metoder, som de vil tage i brug mod jer. Søg hjælp hos Allah og hav tillid til Ham og send mænd af indsigt, viden og hårdhed til dem for at invitere dem til Islam... Og skriv til mig dagligt”.

Saad forstod udmærket alvoren ved det kommende slag og holdt tæt kontakt med det militære overhoved i Medina. Selvom han var general, forstod han vigtigheden af at have en shura(rådsforsamling).

Saad gjorde som Umar instruerede og sendte delegationer af muslimer først til Yazdagird og derefter Rostam, for at invitere dem til Islam eller betale Jizyah for at garantere deres beskyttelse og fredelige sameksistens, eller vælge krig hvis det var det de begærede efter.

Den første muslimske delegation, som inkluderede Numan bin

Muqarrin(ra) var blevet latterliggjort, af den Persiske Kejser Yazdagird. Saad sendte en anden delegation til Rostam, øverstbefalende over den Persiske styrke. Og denne var ledet af Rubiy ibn Aamir, som med et spyd i hånden gik direkte mod Rostams lejrplads. Rostam sagde til ham:

“Rubiy! Hvad vil du have fra os? Hvis du vil have rigdom vil vi give dig det. Vi vil forsørge dig med provisioner, indtil du er mæt. Vi vil beklæde dig. Vi vil gøre dig rig og lykkelig. Se, Rubiy! Hvad kan du se i denne forsamling af min? Der er ingen tvivl i, at du kan se rigdom og luksuriøst, disse overdådige tæpper, fine gardiner, guld belagte slør, tæpper af silke... Har du et ønske om at vi skal skænke nogle af disse rigdomme som vi har, til dig?”

Rostam ville imponere Muslimen for dermed at lokke ham væk fra hans formål, ved at vise et show af velstand og pragt. Rubiy kiggede og lyttede uberørt og sagde:

“Lyt, Oh kommandør! Sandelig har Allah valgt os for at igennem os, at de af Hans skabninger som Han ønsker skal kunne blive draget væk fra afgudsdyrkningen til Tawhid, fra de snæversynede grænser af optagethed med denne verden til dennes grænseløse udstrækning og fra tyranniet af herskerne til retfærdighed i Islam.

Enhver som accepterer det fra os, er vi forberedt på at modtage ham. Og enhver som bekæmper os, vil vi bekæmpe indtil Allahs løfte er gennemført”.

“Og hvad er Guds løfte til dig?” spurgte Rostam.

“Paradis for vores martyrer og sejr for dem, som lever”.

Rostam var selvfølgelig ikke tilbøjelig til lytte til den slags snak, i hans øjne, en tilsyneladende ynkelig person som Perserne betragtede barbarisk og uciviliseret, og som de havde erobret og undertvunget i flere århundreder.

Den muslimske delegation vendte tilbage til deres øverstbefalende. Det var klart, at krig nu var uundgåelig. Saads øjne fyldtes med tårer. Han ønskede at slaget kunne blive udsat lidt eller det kunne være kæmpet før. For på denne bestemte dag var han alvorlig syg og kunne dårlig nok bevæge sig. Han led af nerve smerter og kunne ikke engang sidde oprejst.

Saad vidste, at dette ville blive en bitter, hård og blodig slag. Og i et kort øjeblik tænkte han, hvis bare... men nej! Allahs Budbringer havde lært muslimerne, at ingen af dem skulle sige, "Hvis...." at sige "Hvis...." indebærede en mangel på vilje og beslutsomhed og ønske om, at en situation kunne være anderledes, var ikke et kendetegn ved en fast troende. Så, til trods for hans sygdom, rejste Saad sig op og stod overfor sin hær og henvendte sig til dem. Han begyndte sin tale med et vers fra Quranen:

"Og, sandelig, efter Vi havde formanet (til mennesket), lagde Vi det ned i alle Bøger af Guddommelig Visdom, at Mine retskafne tjenere vil arve jorden" – (Surah Al-Anbiya 21:105)

Efter talen, udførte Saad Salat al-Zuhr med hæren, hvorefter han henvendte sig til dem en anden gang og råbte til muslimerne "Allahu Akhbar" 4 gange og han dirigerede slagsbrødrene til at angribe med ordene:

"Hayya ala baraakatillah (Angrib, med Allahs velsignelser)". Stående foran hans telt, dirigerede Saad sine soldater og fremskyndte dem fremad med råb af Allahu Akhbar (Gud er Størst) og La hawla wa la quwwata illa billah (der er ingen magt og kraft undtagen ved Allah).

I 4 dage hærgede slaget. Muslimerne viste stor tapperhed og dygtighed. Persiske krigselefanter korps anrettede store ødelæggelser i Muslimernes rank. Muslimerne havde aldrig kæmpet mod krigselefanter før, mange endda, havde aldrig set en elefant før. Det grusomme slag var først opløst, da

adskillelige berømte Muslimske krigere, fremstormede i retning af den Persiske general. De sårede ham, og Rostam prøvede at flygte, men blev fanget af en kriger ved navn Hilal ibn Ullafah og dræbt. Da Perserne indså, at deres general var død, flygtede de i forvirring og skræk.

Lige akkurat hvor vild og grum slaget var, kan forestilles ved at tænke på, at 30 tusind mænd døde i løbet af 4 dage. På 1 dag alene mistede 2 tusind Muslimer og omkring 10 tusind Persere livet.

Slaget ved Qadisiyyah er en af de vigtigste afgørende krige i verdenshistorien. Den beseglede den Persiske Kejserriges skæbne, ligesom Yarmuk Krigen havde beseglet Byzantiums skæbne i østen.

2 år efter Qadisiyyah, begav Saad sig videre til at indtage Persiens hovedstad. På det tidspunkt var hans helbred blevet bedre. Indtagelsen af Ctesiphon var fuldført efter en genial manøvre. Saad var dermed gået ind i historiebøgerne som Helten af Qadisiyyah og Erobreren af Ctesiphon.

Han levede indtil han var næsten 80 år gammel. Han var en blandt de 10 Sahaba, som blev lovet Jannah(Paradis). Han var velsignet med meget indflydelse og rigdom, men som hans dødstid kom nærmere i året 54 efter Hijra, sagde han til sin søn, at han skulle åbne en boks, hvori der var en jubbah(kappe) af uld, og sagde: "Brug dette som ligklæde for mig, for i denne jubbah mødte jeg mushrikeen i Badr Krigen, og i denne ønsker jeg at møde Allah Den Almægtige".

Artiklen er skrevet af: Red-Δ7